

Богданъ се замисли.

— Но азъ не знамъ, чия е тази дрешка, та да му я дамъ.

— Като не знаешъ, чия е дрешката, занеси я въ кметството, каза майка му. Всѣки честенъ човѣкъ, който намѣри чужда вещь, тамъ я занася. А този, който е изгубилъ дрехата, ще отиде въ кметството и ще си я вземе.

Още сѣщия часъ Богданъ занесе намѣрената дреха въ кметството.

Ив. Самарджиевъ.

Овчарче.

Овчарче младо изкарва стадо,
Съ грижлива обичъ гледа овцетѣ;
Тѣ мудро крачатъ въ мъгла есенна
Глави навели, чакъ до нозѣтѣ.

Школо далече . . . Година вече
Другарски съ тѣхъ се той утѣшава,
А Шаря — стража вѣренъ и пѣргавъ —
Само за обѣдъ той призовава.

Прѣдъ вакло стадо овчарче младо,
Шарю останалъ краятъ да пази;
Овцетѣ кротко пасатъ трѣвица —
Смѣе ли вълкътъ да ги нагази?

Ахъ, само дано дъждъ незакапе,
Че каленъ, мокъръ пастирѣтъ вѣренъ
Нѣма да има дѣ да обѣдва —
Затуй въ мъглата е начумеренъ.

Р. С. Тошкинъ.